Vizsy Ferenc: A tündérkirály

Az agyamban emlékek milliói várják, hogy a felszínre jussanak. Egy emlék persze sohasem tisztán az adott dologról szól, hisz az évek során bizonnyal sok más emlékmozaik, érzésfoszlány is hozzákapcsolódott… Egy álmomnak kiskorom kórházi élményei, Lala bohócdoktor történetei, kislányom amigos karitatív szolgálata, valamint egy apa halott fiához évekkel ezelőtt írt búcsúlevele adhatta az alapját.

A kopott rácsos ágyban a patyolatfehér takaró alatt, arcán lázrózsákkal pihegett a kisfiú. Az ágy mellett egy fém éjjelszekrény, rajta egy lázmérő, egy tuba és egy mesekönyv. Az ablakon leeresztett vászonredőny szűrte a fényt. A római számlapos falióra percenként kettyent egyet, de a hangját elnyomta a műszerek pittyegése.

Az apa egy alacsony széken ült a leeresztett rácsos oldalon. A csukott szemű kisfiát nézte. Észrevette, ahogy az apakék szemek ide-odamozognak a szemhéja alatt. Mintha álmot látna! Vajon melyik mese elevenedhetett meg neki? Óz birodalmában sétál a sárga úton? Az elrabolt királykisasszonyt szabadítja ki a sárkány fogságából? A kismalacnak segít az ordasok elől fára mászni?

Egyszercsak a szem megállt. Kisimult a takaró is, és nem emelkedett többé föl-le. Megállt az óra, kihunytak a műszer fényei. Az apa felugrott és nagyot ordított. Egy nővér sietett be. Valamit babrált a készüléken, kézfejével megnézte a fiú homlokát, a másikkal a pulzust számlálta. „Egyenletesen lélegzik, egyenletes a pulzusa is. Ez… ez jó jel” – mondta, de nem nézett az apa szemébe.

Visszaült a fia mellé és az ágyon fekvő tenyerébe hajtotta a fejét. Talán el is szundíthatott. Egy pihepuha érintésre eszmélt fel. A kisfia nyújtotta ki a kezét, és édesapja markába csúsztatta. Olyan puha és könnyű volt, mint egy pipetoll. Még mindig csukva volt a szeme. A nyelvével végigsimította az ajkait, és alig hallhatóan megszólalt: „Apa te is látod?” »Mit, gyermekem?« „A Tündérkirályt.” »Az… az melyik mesében van?« „Ez nem mese. Ez valóság. Értem jött, de… de én félek. Elkísérsz?” »Bárhova, Kicsi Szentem!« – felelte az apa. A kisfiú elmosolyodott. Kinyitotta a szemét, de… de becsukni már nem tudta.